

Altajus 1999 (šiek tiek statistikos)

Įveikta:

Perevalai, viršūnės	Sudėt. Kategor.	Aukštis	Pastabos
per. Joldo-Airy II	1A	2600	-
v. ~2900		~2900	Viršūnė pažymėta lentele. Kažkokio medicinos instituto 25-metis
v. 2923		2923	-
per. Vakarų Nemickovo	1A	2950	-
per. Pietų Nemickovo	1A	3050	Per. Mrija (2A) tuo metu sunkiai praeinamas, todėl toks pasirinktas maršrutas
per. VGTU TK 25 metai	1B	~2700	-
per. Koni - Airy	2A	3125	-
Traversas nuo per. Himalaiskij iki per. Rericha	Alpinistinis stilius, 2A - 2B	~3000 - 3200	Dėl blogo matomumo nepataikėme į Rericho perėją. Tenka traversuoti
per. Urusvati	2B	3550	Ant šios perėjos įvyksta nelaimė
per. Ryga turist (du kartus)	1B	2850	Perėjos įveiktos kviečiant gelbėtojus
per. Ryžskij	N/K	2600	-
per. Tekeljuška	1A	3100	Antros grupės įveikta perėja.
per. Kuzujak	N/K	???	Einant nuo Akkemo ežero.

Nueita:

Pobūdis	Atkarpos	km
Prisitraukimas	kaimas Tiunguras - ež. Kučerlinskoje (galas)	40
Aklimatizacijos ratas	Ež. Kučerlinskoje (galas) - ež. Žaliasis	32
II etapas (I grupė, 4 žmonės)	Ež. Žaliasis - per. Urusvati (2A)	6
II etapas (II grupė, 3 žmonės)	Ež. Žaliasis - ež. Akkemas	22
Pagalbos kvietimas	Per. Urusvati (2A) - ež. Akkemas	22
	Ež. Akkemas - per. Urusvati (2A)	16
Grįžimas	Ež. Akkemas - kaimas Tiunguras	32
Viso:		170

Pirmas žygio etapas - II kalnų turizmo sudėtingumo kategorija.

Pirmas ir antras žygio etapai - III kalnų turizmo sudėtingumo kategorija.

Altajus 1999 (bendras dienoraštis)

Taip pat: [Šiek tiek statistikos](#)

Pastaba: kalbininkams ir šiaip jautriems skaityti nerekomenduojau... [-red.]

Pagrindiniai veikėjai:

ANDRIUS - variklis, virvių kabinimo, mazgų, karabų, žmarų specas Nr.1.

MARČIUS - gurmanas-kulinaras, virvių kabinimo ir kitų alpinistinių dalykėlių specas Nr.2, blaiviai mąstantis.

MARIUS - tylusis remontas, senas kalnų vilkas, laužo nedraugas Nr.1, neetatinis fotografas, grupės "Altaiskije melodiji" fanas.

ARVIS - turisto-anarchisto virtuvėlės valdytojas, laužo nedraugas Nr.2, Kakemo beach nudistas, grupės "Altaiskije melodiji" vokalistas ir idėjinis vadas, žygio literatūrinės dalies vedėjas, laisvalaikio fotografas.

ROBKĖ - primusų meistras, technikos gerbėjas nenešiojantis svorių veltui, fuxe.

JOVITA - grupės "Altaiskije melodiji" vokaliste, blūdyjimo po kalnus specialiste, "Panthenol'io" kaukių mėgėja, fuxe.

MARGARITA - finansinių operacijų operatorė, alergiška "katėms", gelbėtojų duona, fuxe.

IEVA - "Altaiskije melodiji" grupės vokalistė, mūsų grupės stabdys, sąnarių skausmo mazochistė, menininkė-realistė, fuxe.

RŪTA - sistryčka, grupės "Altaiskije melodiji" vokalas, super vaizdų maniakė, menininkė-patrankėlė, fuxe.

Special thanx to:

Maskvai, Kostiai (už priėmimą), Lenin'ui (kad taip ir nemiros), "Alpindustria'i" (už kuprines ir kitokią įrangą), linksmajam fantastiško kosminio laivo "Boružėlė" vairuotojui Dima'i (už tai, kad pavežėjo po ten kur reikia, ir ten kur ne), Tiunguro liaudžiai - arklininkams (kad padėjo nešti mūsų našta), katamaranų valdytojams (kad neleido paskęsti), rusų turistų - romantikų grupėms (kad maišėsi kely ir neleido liūdėti), kalnų ereliams ir pacukams ((voverėms be uodegų) į juos taip faina žiūrėti), gelbėtojams (diadia'i Volodia'i ir jo komandai, kad atsirado tinkamu laiku, tinkamoj vietoj), malūnsparniui, Kakemo beach, Kakemo (Akem'o) reabilitacijos ir matrasininkų centrui, Belucha'i (kad nepasikuklino ir pasirodė, kokia ji yra), meteorologijos stoties darbuotojams, tam bičiukui kur rūpinosi draudimu marijos žemėj. VERY SPECIAL THANK TO šikna bei jos atmainoms: žopa, labai šikna, šlapia šikna, ir t.t. (kad ištikimai lydėjo visada ir visur) ir saulei (kad kartais švietė).

Prologas

VII.16

Pradžia įvyko šiandien. Na, ne tai kad pradžia, bet kelionės prologas. Susirinkome mumi visi prie Vilniaus didžiausio kalno - GEDIMINO. Kai kas vėlavo, kiti neskubėjo, o Marčius turbūt truputį jaudinosi. Na, kai jau buvom krūvoj, tai nusprendėm padaryti apšilimą prieš didelius kalnus, ir tuo tikslu sakėm kopsim prie aukštutinės pilies. Nuskambėjo pasiūlymas varyti į kalną tiesiai su alpinizmo elementais viršūnėje. Smagus buvo juokas, bet patraukėm "serpantinu". Viršui mus pasitiko su muzika, alaus turėjom savo. Susėdom ant akmeninės sienos ir siurbčiodami žiūrėjom į Vilniaus tolius. Pasąmonėje kėlėsi vaizdai, kuriuos turėtume pamatyti po kokios savaitės: akmenys po šikna, toliai prieš akis, besileidžianti saulė. Alus!! Gal ir muzika...vos už kelių valandų, net pirštų užtektų jas suskaičiuoti...man ramu, bet ir nelabai. Ramus, nes susidėjęs kuprę, ne - nes žinau, kad viskas, kas reikalinga, į ją netilps. Kiti to dar nežino, nes jų kuprės dar nesudėtos. Jie tai darys grįžę namo, o kol kas.....du ropinėja sienom, vienas apsimetinėja fotografu, kiti šneka ir turi gerą laiką. Taip kiek paplepėję suvokiam, kad vis dėlto, reiktų nors truputį snūstelti ir nusprendžiam skirstytis. Nuskamba pasiūlymas "dar alaus", bet jis suignoruojamas. Na tai ką, skirstomės ir susitiksim ryt...šeštą....visi.....

ARVYDAS

VII. 17

ARVYDAS: Tądien pasijutau milijonierium.....

MARGARITA: Reikėjo mokykloje mokytis tos elementarios aritmetikos, nes aukštoji matematika čia bejėgė.....

RAŠO ARVYDAS, KITI DIKTUOJA:

JOVITA: Atsikėliau anksti.

MARČIUS: Nevažiavo autobusas, susistabdžiau taxą ir atvažiavau.

ARVYDAS: O mane atvežė brolis ☺

ANDRIUS: Pirkom 14-a . O dabar, įsivaizduokit....praėjo 6 val., o vis dar keturiolika.

MARGO: Kai aš išlipinėjau jie turbūt taip nebegalvojo (išlipdama Oršos stoty iš traukinio sugebėjo paslysti ir biškį nukristi).

ANDRIUS: Rašo, kaip Škėma

ARVYDAS PAGALVOJO: Joks aš ne Škėma...!!

MARČIUS: O, kokia mažulė! Kiek jų čia daug!!

ARVYDAS: Apie šiandieną!

MARGO: Pas mus labai daug maišelių, kad nepamirštume kurio..

RŪTA: Trūksta konservų 4 žuvies ir 2 sausainių. Gal pardavėja nepadavė.

Penkiukė prasidėjo nuo miško: sūris virto sviestu, o saulės smūgis gali būti..

JOVITOS rytinis prisiminimas: Ryte keitykloj pasikeitus pinigais nedavė 100\$ "čia trūksta" - pastebėjo Jovita, "oi atsiprašau" - nustebo kasininkė. Moralas - 100\$ tuda, 100\$ siuda.

MARČIUS: atmintinė turistui, keičiančiam \$ Minske. Bilietus pirkom Minsko gel. Stotyje, tik prieš tai reikėjo išsikeisti \$. Pirmame aukšte tam reikalui stovi valiutos keityklos, o prie jų- privatūs pinigų keitėjai. Oficialus kursas 300000, mane pačiupo žmogelis, kuris siūlė po 400000. Šiaip jie labai sukalbami - vyrukas mum net bilietus nupirko, o mes jam \$ sumokėjom. Žodžiu darosi tamsu rašyti, bandysiu tai perleisti kam nors kitam. Apie įdomų dalyką - kaip pirkom maistą.

JOVITA: Taigi atvykę į Minską, išrikiavome stotyje kupriakus palikom Marių budėti ir patraukėm per Minsko maisto prekių parduotuves. Bėgiodama su bloknotėliu ir tušinuku rankoje jaučiausi, kaip revizorė. Kainose susigaudyti buvo tragedija. Vieni rašo, kaip žmonės 20,35, kiti rašo milijonais. Žodžiu skaičiuok, kaip nori. Pagaliau radom vieną apynormalę parduotuvę, prasiėjom ir pusė prekių parduotuvėj nēr. Pardavėjos tik aikčioja, šokinėja. Aš jas suprantu, nes juk ne dažnas pirkėjas nuperka 32 kg kruopų. Bet kiečiausias buvo finalas: suskaičiavus visas prekes mokėti reikėjo 10 mlj.!

Jėga pasijusti milijonierium.

ROBKĖ: Mažulių yra. laiko nėra.

VII.18

MARGARITA: Šios dienos balansas susieina per visus galus. Valio!

JOVITA: Na štai ir antra diena į pabaigą, o savijauta lyg sėdėtume Rusyne apie savaitę. Taigi šiandien varinėjom po Maskvą. Aplankėm žymiausias Maskvos vietas, prisiziūrėjom vietinių čiabuvių "čiūdu". Žodžiu, liūdna nepasirodė.

Patarimas Nr.1 nereikia per daug nustepti Raudonoj aikštėj sutikus Leniną ar Markšą.

Patarimas Nr.2 Jei priėjęs senukas pradės pasakoti anekdotus, nesidžiauk, nes ir už tai paprašys "babkių".

IEVA: Kur dingo visi tušinukai?? Yra begalinis noras rašyti, bet nėra su kuo. Tai mes čia vaikštinėjom po Maskvą. Kokias 2 val. Važinėjom visokiausiais metro ir autobusais iki ten to rajono, kur gyvensim. Čia tokie namai, kad visa Lietuva tilptų į vieną gatvę. Tikrai....

Jė!!!! Gerasis Marius pagaliau davė tušinuką ir nebereiks rašyti su nukramtytu pieštuku.

Tai toliau apie vakar. Gyvenam turbūt paskutiniam Maskvos name (nors jie čia visi atrodo kaip paskutiniai). Namai čia kokių 25 aukštų ir tokie baisūs, baisūs. Ir išvis visą dieną trynėmės tarp kokių tai bomžų..

Vienu žodžiu pasidėjom kuprines, pavalgėm (?) ir išėjom į miestą. Matėm vėl daug bomžų ir uždarytų parduotuvių. Paskui važiuom į kitą miesto galą (tai kokias 3 val.) ir ten buvo kita parduotuvė, kur chebrytė kitas 3 val. rinkosi kuprines ir visą kitą. Tokia parduotuvė kur visko labai daug ir visko labai nori. Buvom suplanavę tą vakarą ir išvažiuoti, bet eilinį kartą buvo problemų su bilietais ir dar Arvis nerado batų, todėl važiuosim rytoj (VII.18). Po tokio sprendimo niekas nebepirko kuprinių (pirko tik Robkė, bo negirdėjo sprendimo). Mes kaip tikri lietuviai -

pirma reikia viską apžiūrėti, įvertinti kainų skirtumus ir tik tada pirkti. (čia, aš manau, kad tik daugiau problemų būtų).

Paskui važiam pirkti bilietų.

VII.19

RŪTA:

.....

atsidėkodami už svetingumą, padarėm neblogą apyvartą - 3 nežmoniškos kuprinės ir kilimėliai. Sekantis etapas - batų gamykla. Sezono metu, pasirodo, net ir Maskvoj, viską nuo lentynų įvairaus plauko turistai ir kitokie keliautojai nušluoja. Išvada tokia - nusipirkau paskutinę porą alpinistinių batų, Arvis, nors ir baisiai raukydamasis, pirkto turistinius, leva irgi, o Andrius tai išvis tik padus tenusipirko.

Čia mūsų keliai ir išsiskyrė - kas foto tašės, o aš, Andrius ir Marius - į Alpindustriją, laiko turėjom labai nedaug, todėl turėjom suktis labai greitai. Tačiau greitai neišėjo - sausakimšoje parduotuvėje buvo graibstomi šalmai, kuprinės, ledkirčiai. Net draugų lietuvių sutikom - į Tian Šanį mat susiruošė. Mes nudžiuginom pardavėjus - visas jau matyt ne vienerius metus lentynose dulkėjusias knygas nupirkome. Turėsime prizų varžybų nugalėtojams - nusprendė Andrius ir nusipirko dar kатыtes už 100\$ - su tokiais žvėrim ir į sieną galima lipti. Mūsų laiko limitas vis seko. Lėkėm namo kaip akis išdegė. Čia dar ir požeminis metro pasaulis mums galvas susuko - tai pasimetę eskalatorium aukštyn, žemyn lakstom, tai pamirštam iš metro laiku išlipti. Žodžiu, linksma buvo. Mes su Andriumi tai juokėmės, o Marelis turbūt nejuokais jaudinosi, tik to neparodė. Chebrytė labai apsidžiaugė mus atšokuojančius per balas pamatę, likus 15 min. iki išėjimo į stotį. Kuprinės buvo kraunamos kosminiais greičiais. Mečiau į kuprę viską bet kaip, bijodama, kad ko nors reikalingo nepalikčiau, susikroviau visus aplinkui besimėtančius celofaninius maišelius ir šiaip visokį šlamštą - mano 100l (?) talpos kuprinė buvo pilnut pilnutėlė ir dar maišelį su netilpusiais batais teko neštis rankose. Čia ir prasidėjo linksmybės: kuprės visur kliūva, kabinasi, pro duris kone atsitūpus reikia lįsti, jei jau nusiimi kuprę - tai be pagalbos sunkiai ir beužsidėsi. Buvome dėmesio centre, žmonės metro žvelgė į mus su gilia užuojauta, o mes jautėmės kaip kokie didvyriai. Stotis Kazanskaja. Joje knibždėte knibžda žmonės, net kuprinių nėra, kur padėti. Štai ir mūsų traukinukas. Vietos kuprinėms čia nėra. Marčius sugalvoja labai įdomią ledkirčio - virvės sistemą kuprinę pakabino palubėje. Kostiai mojuojant pro langą - "piši pismo litovcam na Beluchu!" pajudėjom. Priešaky 3 naktys ir 2 dienos kelio.

MASKVA - BARNAULAS

21:55 MASKVA Atia, Kostia. Važiuojam. Bandom kur nors sukišti kuprines ir dar patys tilpti. Esam išmėtyti po 2, visos vietos 2 aukšte. Nėra net kur normaliai pavalgyti, bet galų gale kažkokiais būdais pavyksta išsimainyti kelias vietas - 1 kupė mūsų.

VII.20 (rašo visi po truputį)

0:42 - 1:02 VEKOVKA Patalynės neimam, traukiam miegmaišius. Labanaktis!

2:10 - 2:12 MUROM

2:26 - 2:28 NAVAŠINO poilsio metas

4:05 - 4:07 ARZAMAS 2 Miegam juodai

5:50 - 6:00 SERGAČ

8:07 - 8:09 KANAŠ Kas dar miega, o kas jau pro langus žvalgosi.

9:37 ZELIONYJ DOL

10:02 JUDINO Labas rytas. Eilės prie tūliko.

10:19 - 10:34 KAZANĖ Šokam laukan įkvėpti gryno oro ir pramankštinti kojas. Ledai irgi ne pro šalį, mineralinis irgi.

12:56 - 12:58 VIATSKIJE POLIANY Pusryčiai, rytiniai tualetai. Karštis nežmoniškas.

13:36 KIZNIAR Atidaroma siuvimo ateljė ir kačių galandinimo cechas ir šiaip vyksta pasiruošimas žygiui gana rimtai.

14:23 - 14:25 MOŽGA

15:23 - 15:33 AGRYZ Dešra pietums, dešra vakarienei, o už lango berželiai styro.

16:25 - 16:27 SARAPUL Pasikeičia gamtovaizdis - PAGALIAU KALNAI IR UOLOS

17:43 - 17:45 JANAUL Vyksta šaškių bei šachmatų turnyras

18:47 ČERNUŠKA Andrius dar kartą visiems aiškina maršrutą ir ką. Kaip ir kodėl mes ten veiksime.

20:55 - 21:11 KRASNOU FIMSK paskutinis gurdėnis gryno oro prieš naktį. Pas mus ateina draugai rusai su gitara. Paplyšaujam gana linksmi. Robkės čestuškės - vakaro atradimas. Nusprendžiam, kad vietoj dienoraščio galėtumėm išleisti CD "ALTAISKIJE MELODII".

VII.21

0:04 - 0:19 DRUŽININO Laikas į antrą aukštą

1:39 - 1:54 SVERDLOVSK

3:58 KAMYŠLOV gilus miegas

4:46 TALICA

6:08 - 6:23 TIUMENĖ Marius perkeliama į kitą vagoną

7:43 ZAVODOVSKAJA

8:29 OMUTINSKAJA vėl gilus miegas

9:00 GOMYŠMANOVO Kur dingo kalnai? Už lango lygu. Lygu. Auga tik beržai.

10:00 - 10:15 IŠIM Labas rytas. Kaip gera jausti tvirtą pagrindą po kojom.

12:04 - 12:25 NAZYVAEVSKAJA BERIOM KOLBASU, POMIDORČIKI, MOROŽENOJE, PIVO! Nieko nepadarysi - perkam.

14:22 - 14:44 OMSK Nusipirkom obuolių (pagaliau)

15:46 - 15:48 KALAČINSKAJA LABAI UŽSINORĖJOM PIENO SU UOGOM, BET ČIA DIDELIS MIESTAS IR PREKIAUTOJŲ NĖRA. VISI ŽAIDŽIA ŠAŠKĖM...

16:51 - 17:15 TATARSKAJA Ir vėl miestas. Norim uogyčių su pienuku. Šaškės valdo.

Kiek galima čia stovėti?! (18:00)

18:25 - 18:27 ČISTOOZIORNAJA Liūdna. N kartų sužaista šaškė ir šachmatais. Net kortos nebetraukia. Chebra jau pakuojasi daiktus.

19:54 - 20:05 KUPINO Rūta užsimetė kupriaką, pasakė "atia chebra" ir dingo. Po 30 min. jos dar nėra. Gal rimtai išlipo??..

20:50 - 20:57 BAGAN Kraunamės daiktus labai jau rimtai ir susikaupę. Fux'iškas požymis. Andrius užrašo kuprinių svorį - vyr. ~ 35 kg, mot. ~ 25 kg. OHO!

22:12 - 22:30 KARASUK Kai sakant paskutinė vakarienė - rytoj ryte jau būsim Barnaulė. Stebuklingas tas žodis atrodo visiems. Galų gale norisi ir tvirtą pagrindą po kojom pajauti.

23:45 - 23:47 KRASNOOZIORSKAJA Čia ateina dėdė miegas

VII.22

0:15 - 0:17 CHABARY

0:52 - 0:54 PANKRUŠINA

2:02 - 2:17 KAMEN - NA - OBI

3:20 - 3:23 SUZUN Miegas valdo

5:33 - 5:35 ALTAISKAJA Jau visi sukilę, nusiprausę, galvas pro langus iškišę, laukia Barnaulo. Kuprinės sukrautos ir išrikiuotos prie kupė. Smalsaujame, gal ir kalnų koks kraštelis pasirodys, bet kur tau, iki kalnų dar toli toli.

6:05 BARNAUL štai ir stotis, Barnaulu besivadinanti.

JOVITA: Taigi maždaug 6:30 ir mes jau Barnaulo stoty. Tik spėjame išlipti, prisistato vietinis čiabuvis. Siūlo nuvežti iki kalnų. Nuvažiavimui planavom išleisti 150 Lt ir kai vyrukas pasiūlo baisiai užkeltą kainą - 64 Lt suabejojame: brangu. Pripratome visur mokėti kapeikas. Prasideda derybos, bet bičiukas nepalenkiamas. Taigi ir varome už jo pasiūlytą kainą. Jo autobusiukas - prieškarinis raudonas "grabas". Bet ką darysi. Susimetam šmutkės, ruselius ir išvarom. Beje išvažiuojant mus įspėjo: kalnuose sausa, temperatūra +50 C, viskas tirpsta, krenta. Žinoma, patikėjome. Naivuoliai... Kai vairuotojas sustojo prie parduotuvės užsipirkti alkoholio, sunerimome. Važiuoti su girtu vairuotoju n valandų kalnų keliais - ne kas. Bet nieko. Autobusas siaubingai krato, kojas susikeliam ant ausų ir važiuojame. Bet tenka dažnai sustoti. Tai padangą nuleidžia, tai visi į mišką nori, tai zuikis sudaro avarinę situaciją. Bevažiuojant ir išalkstame. Kaip visada traukiame dešras, duoną. Ruskeliai tik žvilgčioja. Stebisi. O kai desertui išsitraukiame meduolius, netenka žado. Tipo tie lietuviai tik ryja ir ryja. Patys pakramto po lapą kopūsto, morką ir sėdi

sotūs ir patenkinti. Kad nenudurnėt nuo dešros (visgi ją valgom jau 6-ta diena) užsiperkam jogurto. O čia jau pasimeta skrandis: ką ne dešra???. Keista..ir atsisako dirbti. Taip ir gyvenam... Vakarėjant autobuse patraukė ant dainų. Kokius 40 kartų sudainavom Bremeno muzikantus (tai tokia bendra lietuvių-rusų daina) O tada pradėdam lietuviškas dainuoti. Visą dieną atsikračius autobuse, fantazija laki kaip niekad. Na tokią dainelę kaip aš turėjau gaidį, nusipirkau vištą...ir t.t. melodija smagi pasirodė ir norėtusi dar padainuoti, tai ir dakūrėm. Žodžiu gavosi kažkas tokio:

Aš turėjau vištą
Nusipirkau antį.....
.....

Priedainis: mano antis krypu krapu

Mano tačka krūta krūta
Mano cepa blizga blizga
Mano mersas šeši šimtai
Mano chata tokia tokia (reikia rodyti rankomis)
Mano boba peroksidka ir t.t.
Buvo labai linksma. Truputį pakeitėm dainelę ir apie boružėlę:
Boružėlė septintaškė lia, lia, lia

.....

boružėlė geria pivą lia, lia, lia, lia
jai vaidenas kad kefyra lia, lia, lia, lia
boružėlė valgo dešrą lia, lia, lia, lia
jai vaidenas dar per maža lia, lia, lia, lia

VII.23

ARVYDASAS: Well well, kai saka. Gyvenam gerai, nieks nežino nei kelinta šiandien diena, nei kelintadienis. Tai aš taip pradėsiu:

Kažkelinta diena (Liepos mėnesio) , kažkelintadienis.

Brangusis dienorašti, šiandien aš jaučiuosi visai nieko. Fiziniai rodikliai, lyg ir normoj, psichologiniai irgi. Man atrodo, kad taip yra ir likusiems. Man tai dar norisi PIVO - BLIAT (kaip kitiems nežinau). Bet, taip sakant, geras norais kelias į pragarą grįstas.

O viskas vyko šiandien maždaug taip: žodžiu atvažiavom mes ten kur mum reikia. Sulaukėm , kol prašvito. Šiaip tūsimomės autike, kai kam jis jau buvo oi, kaip įgrisęs. Aš asmeniškai buvau visiškai nemigęs, o kai kurie buožės (Robkė) jau buvo kiek tai atparpę. Tai tokie ten ir vyko pokalbiai, kitaip : mano blevyzgos.

Susimeistravom pusrytį, tuo pačiu pakėlę keletą vaikinių kurie miegojo prie laužo. Kol gaminosi pusrytis Andrius su Marčium buvo nuvykę į kaimą šaudytis arklių karavanui, mat mūsų šopierukas, pasakė, kad galima tokių rasti už 150 rb (kainą mes žinom ir nelankstykit "gerai"). Kai jau baiginėjom valgyti pasirodė medžiotojai ir pasakė, kad arkliai bus.

Neužilgo pasirodė arklių "tėvas" ir mes aptarėm visa kas ten kaip ten. Mums liko dar 3 val. Susirinkom autobuse, apsikabinom "mažules" ir nutrūkom.

Po kiek tai ten miego pasikėlėm iškratę visus savo kupriakus (turinius palikom nešt arkliams (na to jie ir arkliai)). Pėsčiomis (ir lengvomis) patraukėm tikslo link (Kačerlinskoje oz). Po keleto minučių (ar valandų ėjimo, suvokėm, kad mes "labai gerai padarėm", kad samdėm tuos kumeliukus, bo eiti buvo ir kur, ir kaip, ir kiek.

Pakeliui buvo išsiaiškinta labai svarbi tiesa: Robertui nelemta turėti šikniuko. Niekada. Vargšelis. Tai taip mes ir ėjom. Tiesa, su mumis nėjo Marčius, nes jį buvom palikę su daiktai. Galvojom, kad jis jos ten ant arklio ir jam viskas bus čikibriki. Mes ėjom ėjom, o daiktai kaip nesirodė, taip nesirodė. Nei daiktų, nei arklių, nei Marčiaus. Nusprendėm užkasti. Sustojom gražioj viečikėj pavalgėm ir nusprendėm palaukti mūsų "tavaro". Kadangi miego trūkumą jautė visi, tai visi ir

nutrūko. Kas ilgesniam, kas trumpesniam laikui. Žinau, kad aš dar spėjau pakliedėti kažką apie sausainius (čia Rūta gali papasakoti). Mūsų miegą nutraukė atvykęs "tavaras". Čia ir paaiškėjo, kad Marčiui "pasisekė" ir jis "joja" ant savo dviejų. Persimetę keliais žodžiais patraukėm toliau.

Kurėjus, kur bėjus priėjom namukį. Buvom į jį priimti. Tad pirmoji nakvynė įvyko civilizuotai: po stogu. Tas ypač buvo nieko, nes lijo lietus (vakare, kai valgėm). Pasėdėjom, pavalgėm. Padarėm vieną iš likusių "dvylikos". Buvo nuspręsta, kad tai vis dėlto "baltarusiškas šūdas už 3 litus".

Netrukus nuvarėm miegoti ant narų, nes jau ir norėjosi. Tiesa, aš dar susigundžiau alumi (PIVO - BLIAT) ir palaikiau Marčiui kompaniją, jis sėdėjo ir bazarino su tais dviem, kurie vedė arklius, kurie vežė mūsų daiktus. Gavom paragauti "laukinės" mėsos. Skanu. Miegas atėjo staiga.

VII.24

ARVIS: Pastebimos žygio pasireiškimo formos: levos kelias, Andriaus pūslė ant pado. Aš jaučiuosi suvalgytas uodų.

JOVITA: Taigi va. Buvo tik antra žygio diena, o nuotykių iki ausų. Ryte kaip visada užvalgėm, susimetėm šmutkes ir išbėgom į kalnus. Na kadangi kiti padėjo sukrauti vyrukams daiktus ant arklių, tai išėjome trise: aš, Margarita ir Robkė. Po kurio laiko Robkė atsiliko, dar po kurio ir Margarita dingo iš horizonto, bet buvau rami, nes žinojau kad yra tik vienas kelias ir be to chebrytė turėjo jau pasivyti. Perbridus upelį, kelias pasuko į viršų. Buvo gana statu, akmenuota, pradėjau abejoti ar čia tas kelias, bet aiškiai mačiau vienus pėdsakus ir ledkirčio žymes, taigi pamaniau, kad čia ir bus Margaritos eita. Ir toliau kelias vis statėjo, gavosi vos ne hill-climbing'as. Sveikas protas man sakė, kad čia arkliai tikrai nepraeitų, bet vis vien variau į viršų, tikėdamasi sutikti Margaritą. Taigi per 2h užklabinau į viršų. Prisėdau pusvalandukui galvoju palauksiu visų. Deja, jų nėra. Gerai, manau, varau po truputį į apačią, pasitiksiu ateinančius. Bet nuvariau iki pat upės, o savų nėra. Nei vieno. Aišku pasidarė, kad nugrybavau ne ten. Laimei sutikau žmonių, jie ir parodė kelią link ežero. Dar pasiūlė užvalgyti. O čia vis tas lietuviškas kuklumas: ne, dėkui, turiu skubėti. Beprotė. O kaip po to gailėjausi!!! Taigi varau jau toliau keliuku (jau tikrai tuo) ir mąstau ką darysiu toliau. Jėgos senka. Jau link vakaro, o aš valgiau tik pusryčius. Užvaldo badas. Pakeliui suvalgau visus žalius serbentus ir viską kas panašu į uogas. Eidama dar sutikau žmonių, kurie prasitarė, kad ežeras jau nebetoli. Tai ir palaiko. Taigi apie 19:00 h prieinu ežerą. Tereikia surasti saviškius. Varau toliau pamatau arklius. Reiškias ten tikriausiai savi. Staiga išgirstu švilpimą, atsisuku ir valio!!!! mūsiškiai..Nors jėgų buvo ~0, vos ne bėgte nuvariau link stovyklos. Man labai gerai. Geriau nebuvo, tik matosi kad visi gerokai išsigandę buvo. Vakare vėl įprasti ritualai, tik dar susitarėm su vietiniais, kad rytoj mus perplukdys per ežerą. Ramu. Visi savo palatkėse. Miegas.

IEVA: Blet kaip koją skauda.

VII.25

JOVITA: Taigi kažkelinta diena. Neklauskit kuri, nes tikrai nepasakysiu. Vėl rytas ir mes laukiam vietinių, kurie žadėjo perplukdyti per ežeriuką. Štai ir atplaukia su trim katamaranais. Mes devyniose, tiek pat mūsų kuprinių ir dar du vietiniai, o katamaranai atrodo, kaip žaisliniai. Neramu. Bet kito pasirinkimo nėra. Taigi sėdam ir irkluojam. Mes katamarane turim keturis irklus, taigi greitai išsiveržiam į priekį. Pastebėjom, kad katamaranas leidžia ir gana stipriai, bet vietiniai ramina: nieko tokio! Na jei nieko, tai nieko, bet vis tiek stengiamės plaukti arčiau kranto. Ežerą greitai be didesnių nuotykių perplaukiam ir išsilaipinam. Atsiskaitom su vietiniais ir jie mums kaip padėkos ženklą palieka irklą. (Matyt čia toks paprotys). Na bet mums svorio pakanka, taigi irklą paliekam krante. Gal grįš pasiimti.

Išsilaipinus vaikinai pasiima maistą ir varo padėti zabroskę, palikę visas panas 6 valandas trūnyti. Po kelių valandų visi rūbai išsiskalbti, manikiūras padarytas. Ką dar veikt?? Badas valdo. Bet netrukus parbėga ir vaikinai. Taigi dar kiek paėjęm ir sustojam prie upės. Rytoj tex per ją persikelti ir varyti toliau...

Antradienis

Upė. Sunku patikėti, bet vanduo nebeviliojo - jis toks beprotiškai šaltas...

VII.26

JOVITA: Taigi, taigi. Pagal planą šiandien turėjome persikelti per upę, paėjėti ir galbūt persiversti per perėją. Na tai ryte atlikę įprastinius ritualus (pusryčiai, prausimasis, šmutkių pakavimas) nušokavom prie upės. Upė išsišakojusi į daugybę upeliukų. Taigi atrodė tik perbrendam, vietomis peršokam ir jau kitoj pusėj. Deja... Ir vėl mes naivuoliai. Per porą pirmų upeliukų persikeliam gan lengvai, nes ten ir rąstai ir akmenys. Bet toliau stop. Sėdim vidury upės (ant akmenų) aplinkui žvėriška srovė ir nėra kur eiti. Vaikiniai tuo tarpu ieško saugiausio kelio. Laikas eina, o mes vis vidury upės. Planas keičiasi - šiandien, bent persikelti per upę. Pagaliau lygtai atrastas keliukas persikėlimui. Taigi užsidedam sportbatukus, batus užsirišam ant ausų kad nesušlaptų, kupriakus paliekam vaikinų globai ir visos panos, susikibę, vedamos Mariaus, brenam per upę. Pasak vaikinų tai buvo kažkas panašaus į "gulbių ežerą". Taigi nuo ryto praėjus 6 valandoms visi pagaliau sėdim kitam upės krante. Du žmonės išsimaudė (laimei sėkmingai). Tiesa aukų buvo, upė prarijo visą elastinį bintą. Visi nušalo kojas vidury vasaros, kai temperatūra " 32° C.

IEVA: Po gerų 4 val. bėgimo palei krioklius, krioklelius ir pan. gamtos stebuklus pribėgome įspūdingo grožio ežeriuką (Dereškol) su baisiai gražia sala, ten ir įsikūrėme. Vakarienei buvo sūri avižinė košė ir širšių medus. Man labai jau reikėtų dniovkės, bo gal tada išeitų pasitaisyti kuprę....

VII.27

JOVITA: Liepos 27-oji. Jau nuo pat ryto atsikėlus saulė plieskia " 30° C. Pasiguodžiam, kad tai geriau nei lietus, išsimozoram kremu nuo saulės, apsimetam, kad jis padeda ir traukiam kaip visada į viršų. Akmenys, akmenys. Kojas atsidaužo, bet jau dzin. Varai ir tiek. Tuo tarpu medžių vis mažėja, nelabai bėra ir krūmų. Bet pasirodo sniegas. Taip įdomiai. Vasarą per sniegą su maikute ir karšta. Tiesa kojos peršlampa ir šąla. Per pietus prisėdam užkrimsti. Į lašiakus nieks nenori net žiūrėti. Tai gi pavalgom, kaip kokie dietininkai po 2 šprotus ir varom toliau. Oras vėsta. Jei ryte buvo gryna vasara, tai dabar kažkas panašaus į pavasarį ar vėjuotą rudenį. Pagaliau prieinam pirmąją perėją. Ji snieguota tad visi užsimetam "kašarus" ir kopiam. Visi (ypač fux'ai) susikaupę. Juk visgi pirmoji perėja gyvenime. Užlipę jaučiamės krūti. Aukštis virš 2500m, bet visi jaučiasi puikiai. Visa chebrytė pagavusi gazą varyti toliau, bet vado žodis stoti. Tipo darom krikštynas. Bet tas iš viršaus matyt nebuvo nusiteikęs stebėti krikštynų. Nors užėjo "šikna", po to dar viena ir vos spėjus pasistatyti palatkes prasideda lietus. Fux'ai paslapčia džiaugiasi. Nors dar vos pietų metas, visi nulūžta miegoti. Po poros valandų budintieji pažadina, duoda puodelį košės, sukapojam ir vėl lūžtam. Taigi vakare jau žiema. Per dieną perėjom per visus metų laikus.

VII.28

IEVA: Atsikėlėm iš ryto, saulė šviečia, lietaus , kaip nebūta. Pavalgėme, susitvarkėme ir visą laiką su nerimu žvalgėmės į tą krikštynų kalnelį. Kadangi trukdyti nebebuvo kam, teko krikštytis (ką tik atskrido drugelis ir atsitūpė man ant kojos). Po viso to džiaugsmo valgėm ledų ir labai sušalom, todėl ėjom ne per ledyną, o iš kitos pusės. Per akmenis. Apėjom didžiulį ratą ir užsiropštėm ant kitos perėjos. Ten nieks nenorėjo valgyti. Leidomės žemyn. Mane (Ieva) "luošę", kaip visada paliko paskutinę, gerai, kad Arvis pasiliko mane prižiūrėti. Tai va einu aš tvarkingai, per pramintas pėdas. Tik šast- kitas kadras - kabu aš plyšyje. Kaip sakant dingo žemė iš po kojų. Totalus šūdas. Niekam nelinkėčiau. Kabi sau, kojų nēr kur atremti, bo slidu baisiausiai ir dar pastoviai slenki žemyn. Maždaug, kaip su voratinkliu, kuo daugiau maliesi, tuo mažiau šansų išlįsti. Ačiū draugams, kad mane ištraukė. Po to visi, kaip niekad daug valgė lašinių, ir diena baigėsi paėmus 2A perėją. Varėm su technika. Visi turėsime po nuotrauką.

MORALAS: Žiūrėkit, vaikai, ant ko lipat ir kur kojas statot ir kraukit kupres į plotį, o ne į aukštį.

VII.29

ARVYDAS: Rytas. Pavyko susitarti su palapiniokais, kad nekeltų pusryčių darymui. So, pavyko truputį daugiau nusnausti. Keltis beprotiškai sunku. Nes miegmaišy taip šilta, o lauke šalta, nes esam kalno šešėly. Bet levos mėtomų į palatkę akmenų ir valios pagalba pavyksta atsikelti. Mano, kaip budinčio šiandiena pareiga - pažadinti kitus. Tai aš ir pradėdau vaikščioti po stovyklą ir visiems aiškinti, kad laikas keltis ir t.t. Kai visi nelabai reaguoja (natūralu, juk rytas) imu grasinti, kad košė atšals, tada įvyksta šioks toks sujudimas. Pusrytis padalijamas ir visi ima kramsnoti. Man visa tai primena gedulingus pusryčius (nes veiksmas vyksta tokioj tyloj). Po

tokių pavalgymų susiruošiam ir išeinam, vis tokioj pat tyloj. Verčiamės per tą kaimyninį gūbrį. Užkajam į jį nuobirynu. Kitoj pusėj bobas. Andrius jau palipęs kiek žemyn sumoja, kad reiks virvių. Čia ir prasideda kalbos: YRA?! NĖRA?! RIŠK KILPA! AKMUO! EIK TUO IR ANUO ŠONU! Ir blah blah blah ir t.t. Andrius surialaizina, kad čia yra perėja ir be pavadinimo (!) : aš ir Andrius (ir Marčius) sugalvojam jai pavadinimą; Marčius sukrauna turą ir palieka zapyskę. Taip žemėlapiuose atsiranda dar viena perėja ir ji vadinasi :

VGTU TK 25 (TK VTUG 25 LET [sulietuvintos raidės- red.]) . Ar tai iš tiesų atradimas išsiaiškinsim KCC'se. Kol kas traukiam toliau. Akmenukais, akmenukais į kalnus, į kalnus. Varom tolyn ir aukštyn. Norisi valgyti tad sustojam prie labai mėlyno ežeriuko. Užkandam dešros. Sklinda kalbos, kad ji pagedus. Gali būti, bet aš to nepastebiu. (tikiuosi ir vėliau to nepastebėsiu). Taigi, kiek pailsėję lipam į krūtą perėją (2A) Platus ir status nuobirynas. Nieko tokio jau labai. Susirinkę viršuj uostinam tūšą, nes kitoj pusėj snieginis nusileidimas su virvėm, tad visa kas užima laiką. Aš tuo laiku ir rašau dienoraštį. Saulė šviečia ir yra šilta. Man tuoj leistis, tad pabaigsiu vakare.

Tęsiu, tiesa ne vakare, o kitą rytą, bet tai neesminis. Žodžiu ten su tuo snieginu nusileidimu vyko taip: visi nudiulferiavę 50+50 dar gabaliuką lipo savo kojikėm. Aš tai atsistojau ir primečiau, kad reikia apturėti gerą laiką ir nusileidau ant šiknos. Buvo zajabys ! Po to męs visi susirišom palapinėm (po tris) , kad nebūtume be ryšio ir pavarėm per ledyną. O jis toks nieko, nieko biški paplyšinėjęs, na bet pas visus buvo "koškės" ir buvo ZAJABYS, nieko extrimalaus neįvyko (na, tik Jovita buvo kyštelėjusi koją į plyšį, turbūt norėjo įsitikinti, kad ten tikrai plyšys). Žodžiu peršliaužėm ledyną ir atėjom iki nuobiryno, kuris nebuvo daug jau lengvesnis, nes buvo status ir laaabaai birus. Žodžiu nušokom į kaimyninį "slėniuką" ir sakėm, ten leisimės, vakarėjo. Pirmas nusileido Marčius. Pagailo mum virvės ir aš nuvariau dar , tipo, padarysiu "tarpinį tašką". Tol maliau šūdą, kol Andrius neišlaikė ir nusileido padaryti to "taško". Dar labiau vakarėjo. Nusileidau iki Marčiaus ir pavariau tolyn kita virve. Kadangi ėjau pirmas, tai gavau vėlei ją narplioti. Nu aš ten ir susinervinau ! Visai jau vakarėjo. Aš, tipo, buvau budintis, tad man reikėjo ieškoti vietos, tad pasileidau žemyn iki upės. O iki jos oi, kaip toli !!!..."ir bėgau aš per kalnus, "klonius" žemyn, žemyn". Per akmenis, o sutemo jau visiškai.....Apačioj prasidėjo didelis šūdas pavadinimu "krūmai". Kai šiaip ne taip pasiekiau upę ir radau šiokią tokią viečikę, ėmiau budėti. Pasiėmiau ciklopą ir stovėjau "šviečiau" į kalnus, kad mane pamatyti kiti. Ilgokai teko pastovėti, kol kažkas atsiliepė, ir kokios tik mintys nešovė į galvą (!). Galų gale pasirodė pirmieji. Ėjo per krūmus ir keikė juos. Po to išlindo meška (Robkė) ir irgi svaidėsi keiksmiais krūmų atžvilgiu. Galų gale atėjo ir paskutiniai: Andrius su Marčium. Malonu buvo vėl matyti visus susirinkusius krūvoj. Jau galvojau, kad viskas gerai, tačiau sužinojau jog reiks vėl ten lipti (oi kaip aukštai) nes ten liko virvės. Taigi, dar ne pabaiga. Išvirėm manų. Pavalgėm. Šviečiant pilnam mėnuliui ir išsiskirstėm miegot. Kas sapnavo, o kas ir ne.

VII.30

JOVITA: Sunkus, labai sunkus rytas. Vakar vakare atsigulėm ~1 val. Net arbatos nesulaukė. O ryte žadina kaip visada anksti. Andrius, Marčius ir Margarita patraukia vėl į tą pačią perėją nuo kurios vakar nusileido. Juk kam reikia virvės nukabinti, kam kates surasti. Aš valgydama pusryčius svajoju, kad kol jie varinės po perėją, gal išeis nusnūsti bent valandžiukę, Deja, deja... Nors miegas lenkia prie žemės, skauda kelius po vakarykščio pasivaikščiojimo, bet vadas nusprendžia, kad mes turim varyti toliau. Ką gi. Pasakyta, gipsas. Varom. Taip visą dieną ir kajojam. Tiesa iš pradžių vėl reikėjo persikelti per upę. Juokinga. Stovim prie upės, atstumas iki kito kranto 3m, ir jam pereiti prireikia 1,5h. Varom toliau. Nusileidžiam iki miško teritorijos ir prasideda vėl krūmai, krūmai. Ne, visgi ant akmenų buvo geriau. Bent rankų niekas nebraižė. Vakare tipo susirandam stovyklavietę, susikuriam laužą, verdam valgyti ir laukiam tų trijų grįžtant. Būtų labai gerai jei jie grįžtų..

Taigi 8-ta žygio diena. Savijauta maždaug tokia: kalnuose faina, namo dar nenoriu. Dar nieko nepasigendu iš maisto. Tiesa chebrytė jau kliedi apie bulves ir obuolius. Dėl aukščio organizmas nereaguoja. Aukščio baimės nerasta, nors namuose nepatikdavo 9-to aukšto balkone stovėti. Nešalta. Tik saulutė nusvilino veidą. Šiandien pajaučiau kelius. Jiems nepatiko vakar nuo 10 iki 24 h varinėti. Ant lūpos kažkas išaugo. Neturiu veidrodėlio, tai nematau, kas. Tik jaučiu, kad kažkas nefaino. O šiaip viskas O.K.

ANDRIUS. Atsikėlęs, po vakarykščios naktinio nusileidimo, supratau, kad DNIOVKĖS reikia ir mano mėšai. Po kelias perėjas per dieną ir pastoviai bėgiojant apsižvalgyti palaužtų bet kokį arklį. BET AŠ NESU ARKLYS!!!!!! Ir ypatingai tą rytą tirpdė mano jėgas - dar nenukabintos virvės.

- SUX, ko aš jų vakar nenuėmiau. Gerai padaręs supratau tik pradėjęs kopti į viršų. Lipome trise: aš (Andrius, Andrej,.....), MARČIUS (šef povaras - iš bet kokio mėšlo padaro krūtą jovalą), MARGARITA - ieškojo kačių kalnuose. O kitus paleidome eiti žemyn. Tipo, manėm, kad pasivysim.

Nu tai fa, kilome mes, kilome ir pastoviai savęs ir vienas kito klausinėjome:

- Ale, kaip mes čia vakar, sutemus sugebėjome nulipti?

Užkapojome į viršų, nuėmėme virves, Teko paragauti taip savo mėgiamo "rock climbingo". FAK, ir kodėl aš laipiojimo batelių nepasiėmiau?

Leisdamasis žemyn pastebėjau, kad likusi grupės dalis, tik tik pajudėjo iš stovyklavietės. NA IR TINGINIAI..PAGALVOJAU. Ir dar kartą supratau, jog DNIOVKĖ - BŪTINA.

Tačiau maistas pasibaigė ir reikia pasiekti zabroskę, o PATH'as dar ilgas.

Nusileidęs visai suskydau, buvau nuvargęs, tarsi eičiau visą dieną. Susėdome mes trise ir 2 val. ėdėme saldžius džiovėsius su lašiakais. FEEEE!!!!

Apie 15 val. pajudėjome. Tingėjome lipti į viršų, kad perbristi upę, todėl nutarėme ir kartu leistis, o ten kažkur apačioje surasti persikėlimo vietą.

Ėjau visiškai atsileidęs. ŠYZA laikė viršų, kliedėjau, dainavau; tik retkarčiais surimtėdavau, kai pamatydavau realesnę persikėlimo per upę vietą. Tris kartus bandėme persikelti. Su MARČIUMI, kaip baigė Technikos universitetą, mąstėme kaip tikri inžinieriai. Kokių tiktai persikėlimo būdų nebandėme: statėme arkinius tiltus, mėtėme akmenis, pagalius, kirtome medžius su ledkirčiais, švytuokles planavom, BET.....NIEKAIP.

Žodžiu užkniso, taip ir nusprendėme leistis iki santakos, o ten jau kaip nors. Beeidami pamatėm nusvirusią eglę. Kurios viršūnė buvo kitame krante, tačiau pakankamai aukštai pakilusi.

Per tą eglę mes ir kėlėmės. Buvo, kaip varžybose (kalnų technikos, aš su perkėlos virve nuvariau į kitą eglės galą ir ten pakabinau trumpą diulferinę virvę, kuria nusileidus iki kranto lieka 1,5 metro. Truputį nusileidus bandžiau įsisiūbuoti, bet niekaip. Pasiekiau kažkokius krūmus ir bandžiau prisitraukti. Atleidau diulferį ir kai dėjau į H2O. Vos vos išsikapanojau į krantą.

Temsta, o aš šlapias, šalta, ir dar kepurę pamečiau. Na tapo aišku, kad teks nakvoti po atviru dangum. Likusi perkėlos dalis buvo techniška ir aukštam lygyje.

Dangus buvo giedras, ir tai mums labai pasisekė. Aš džiovinau savo kojines, batus..kiti valgė ant laužo keptus lašiakus su barankom.

Buvo ŠKOLA VYŽYVANIJA "SOBOLJ - 2"

VII.31

ANDRIUS: Miegojom krūtai. Buvo šilta. Atsikėlęs ryte baigiau džiovinti savo kurpaites, kurios, berods, paskutinį žygį beinančios. Pakeliu visą chebrą, na tuos du: MARČIŲ ir MARGARITĄ. Reikia eiti, nes kiti manau jaudinasi. Į planuotą 2B perėją buvo aišku, kad neisim.

Atvarėm, paėdėm, paėdėm paskutinį maistą ir žemyn link zabroskės. Ėjau paskutinis, nes ŠYZA dar vis kankino. Eiti buvo lengva. Kišau į skrandį visokias uogas (sausmedžio, žalias bruknes, avietes..)

Priėjome prie pagrindinio pakilimo (link ež. ZELIONOJE). Įkirtome tradicinių žalių sūdytų lašiakų ir į viršų. Kadangi prie ežero laukė poilsis ir maistas nuvariau per 1,5val, kiti - per 2,5. Visi atrodo išsekę, bet manau džiaugiasi prasidedančia DNIOVKE.

ZABROSKĖS žiurkės nesuėdė, todėl prisivalgėm tą vakarą už visas 9 dienas.

JOVITA: (Iš įpratimo norėjau rašyti, kad septintas mėnuo. Deja jau rugpjūtis. Šiandien rugpjūčio 1d.) Taigi va. Tą vakarą, kai laukėm grįžtant tų trijų, visą vakarą prašvilpavom, prarėkavom, prakurenom ugnelę iki 1h. Ir nesulaukę nulūžom miegoti. Ryte sunkus metas. Pasijautė, kad jau savaitę sėdim kalnuose. Bet aš su Robke budžiu, taigi keliamės ir "laužiam meną". Iš nieko darom pusryčius, mat visos kruopos liko pas M&M.

Ir visai nieko. Kažkas išėjo. Ta trijulė vis negrįžta. Taigi kraunamės kupriakus ir ruošiamės eiti link zabroskės, bo maisto turim "0".

Tačiau, kaip visose pasakose - paskutinę minutę jie grįžta....Pavalgom manų košes su medum ir traukiam. Chebrytė pavargusi, bet matyti jaučia kad valgyti gaus tik prie zabroskės, tai ir skuta kiek paskutinės jėgos leidžia. Prie paskutinio, didžiojo kalno sustojam papietauti. Šiandien pietums - lašiakai su lašiniai, česnakas ir saldainiai. Duonos nėra.....vadinasi ir nereikia.....nerealiai gardu ir sotu....

VIII.01

JOVITA: Dniovkė (šiknadienis, kaip Arvis pasakytų): pagrindinis klausimas - kas eis į Beluchą??.. Apsispręsti sunku, nes šiaip jau tai visi nori, o gali?..

Galutinis sprendimas: į Beluchą eina ANDRIUS, ARVIS, RŪTA IR MARGARITA.

Vyksta didysis maisto skirstymas. Ar šįkart visko užteks? Taip nesinori badauti, o apetitas didėja ne dienom, o valandom.

Šiaip visi sėdi palatkėse ir labai norėtų, kad šikna baigtųsi. Taip pasiilgom saulės...

Liūdnas faktas: grupė sumažėjo, mūsų liko tik septyni. MARČIUS (genialusis kulinaras) ir ROBKE išvyko namo. Liūdnu žvilgsniu palydėjom juos žemyn link Tingūro. Jie mūsų lauks sugrįžtant...

Dniovkė tęsiasi...Pietūs - sriuba (labai skani) + dešra, kiek vėliau arbata + Rūtos siurprizas - žele.

Jėga!! Ačiū Rūtai.

Šikna, berods, truputį pasitraukė. Valio!! Palapinė tipo keturvietė, tačiau šiuo metu joje sėdi šeši žmonės. Čia šilta ir gera, tik gal kiek drėgnoka ir betvarkė didoka, nes Rūtos ir Margaritos daiktai čia, be to visos ketveriukės einančios į Beluchą maistas.

Pagrindinės pokalbių temos: keli žodžiai apie kalnus, keli komentarai apie ataskaitas bei žemėlapius ir viskas apie maistą. Valgis - mūsų visų gyvybės pagrindas, todėl nė vienas nenustoja apie jį galvoti.

Ką tik suvalgėm žele ir išgėrėm arbatą ir jau ruošiamės virti vakarienę. O vakarienei šiandien - manai su uogiene!!! Valgyti, valgyti, valgyti ir ...MIEGOTI!!!...Ach...

Pasigirdo levos išganingas balsas:- Chebra, lyskit!!!! Dangus matosi!! Saulė išlindo!! Ir toliau visi sėdi, kažkaip nesitiki, kad saulė yra...Po truputį pradeda matytis uolos ir akmenys šalimais; ežerėlio kito kranto nesimato. ..

VIII.02

ARVIS. Jau pasikeitė meniu. Pasikeitė grupė (keli išvyko), tik oras - ne. Lauke vis dar šikna. 3:00 taip ir neišėjom, nes per tą subinę. Lyt nustojo, tačiau vis vaikštinėjame po debesį. Reik eiti. Atsisveikinę su likusiais (Ieva, Jovita ir Mariumi) išeinam, matydami priešingą ežeriuko krantą. Tačiau ne ilgam. Šikna vėlei mus apgaubia. Užbėgdamas už akių galiu pasakyti, kad tai tęsėsi visą dieną: šikna keitė šikną, o pastarąją keitė kita šikna. Taip mes ir lipom šiknoje, nelabai žinodami kur. Kartais atsirasdavo "šikna duobės", tada nustatydavomėjimo kryptį ir kai "š.d." užsitraukdavo varydavom, kaip kokiam žaidime, poėjimą. Priėjus ir ėmus apeidinėti ledyną ėmė lyti. Susitūsinome po plėvele ir sumąstėm, kad reik papietauti. Pietaujam dešrą, skanu, bet vis tiek lyja. Papietavom. Lyja. Nusnūdom. Lyja. Ką darom?? Lyja. Pochui, einam. Lyja. Taip ir išėjom per lyjančią šikną. Nes juk kažką reikia daryti. Matomumas nulinis. Pabandom kyštelti nosį į vieną lomą. Greit sugalvojam, kad čia ne perėja "Rerichnutych". Tada pavarom toliau ir lendam į kitą. Lipam. Lyja. Bėga upelis. Kurio po lietaus tikrai nebus. Lipam. Mažiau lyja. Lipam, jau truputį daugiau matosi. Lipam. Nusprendžiam kabinti virves. Nebelyja. Pakabinam 4 virves. Sumąstau, kad reikia subėgioti į viršų ir pažiūrėti į tą Rericho perėją. Aš ją pamatau, tik tiek, kad iš šono, o ten kur mes lipom, kvepia alpinistine perėja. Vienžo: nepataikėm (ir vis per tą šikną. FUCK!!!).

IEVA: Šikna. Chebrytė išėjo kokiom 6 val. vėliau nei buvo žadėję. SĖKMĖS JIEMS!! Skilo mūsų grupė į 3 dalis: dvi turi tikslą, o trečia - ne. Tai tie betiksliai, atseit mes - Marius, Jovita ir aš. Laukiam kol oras prasiblaivys ir kilsim į savo lengvajį žygelį iki Akemo. Laiko turim - galim laukt. Šikna. Vis dar laukiam, vis tiek šikna. Pamiegam. Šikna. Dar palaukiam, ta pati šikna. Laukti atsibosta spjaunam į viską iš einam stačia galva į šikną. Kokias 3-4 valandas kapojam per

šlapius akmenis. Čia vadinasi LENGVESNIS ŽYGIS!! Kur eiti per sniegą, mišku, o kur per ŠLAPIUS AKMENIS. Vienu žodžiu apėjom, vargais negalais, aplink ežerą, papietavom nerealiai skanios dešros ir pasidžiaugę, kad ant tų fucking šlapių akmenų nenusisukom sprando kylam eiti. Aptinkam nerealaus žydrumo ežeriuką. Na, nutariam, kad šiai dienai užteks. Gal rytoj bus geras oras, tai daugiau nueisim...

Visą vakarą stebim kaip toje pusėje, kur nuėjo mūsų draugai varo akmenų griūtys. Pakankamai nejaukiai atrodo...Pagaliau nustojo lyti ir pradėjo giedrytis.....tik šaltoka.

MARGARITA. Eini ir jauti maždaug kaip ežiukas rūke. Šikna, kaip šikna, bet dar ir lietus lyja - išvis negerai. Ir akmenys slidūs. Trumpiau sakant savižudybei geresnio varianto nerasi. Galų gale visai nieko šiltnamį buvom pasistatę (iš plėvelės). Buvo taip šilta ir sausa. Bet mes nesiliovėm ieškoję perėjos ir po kiek laiko drėgmės jau nebesijautė, tik nesinorėjo sustoti, nes būtų pasidarę velniškai šalta. O mes vis kilom ir kilom, virves kabinom, kol galų gale Arvis pranešė džiugią naujieną, kad čia visai ne perėja. Temo ir darėsi šalta. Nakvynė ant uolos - gana įdomus variantas. Kojos virš bedugnės krašto. Rūta atsijungė, o mes valgėm manų košę su benzinu ir uogiene - vargšai skrandžiai. Netgi sausainiai prie arbatos, kurios nebuvo, turėjo benzino prieskonį. Bet kuriuo atveju mes juos suvalgėm ir nuėjom miegoti nenusistatę žadintuvo, nes buvo aišku, kad iš ryto teks panaudoti visas alpinistines žinias.

VIII.03

IEVA: Išaušo kaip niekad graži ir saulėta diena. Kaip tikri turistai mikliai susikuičiam ir iššokam į trasą. Ant perėjos užkopiam per 2 val. Vienas juokas eiti, kai akmenys sausi. Užlipus atsiranda pirmos problemos - ežeras yra, o žemėlapyje nėra...Gal pasiklydom ??.. Į 2A perėją eiti bijom. Apeidinėjam kalnus ir vargo nematom. Į dienos pabaigą mūsų vadas Marius visiškai praranda orientaciją ir pakeičia mūsų mažą ratą į didelį - laiko turim, galim vaikščioti. Nakvynei leidžiamės prie Kučerlinskoje ež. Labai gražus vakaras pasitaikė, nei vieno debesėlio....o žvaigždžių žvaigždelių....

MARGARITA. Iš ryto buvo gražu ir šalta. Rūta bėgiojo, kaip žvalus agurkėlis ir netgi valgyt padarė. Saulutė pasiekė mūsų palapinę ir pasidarė šilta. Išsidalinę vitaminą C pradėjom climb'inti. Pradžioje viskas buvo gerai. Byrantys akmenys ir saugos virvė, bet po 3 ar 4 virvių viskas pradėjo užknisti. Vis galvoji, kad šita paskutinė ir kabini dar vieną. Galų gale mes nusileidom ir lygiagrečiai mums nusileido porėlė būtent iš tos perėjos, į kurią mes bandėm patekti. Blemba, šikna sugadino visą reikalą. Buvo nuspręsta lipti į kitą perėją - ledinę. Apraišai, katės, ryšys ir mes vėl judam į priekį. Viena smulkmena pamiršau paminėti, kad valgėm lietuviškus lašinius. Tai buvo beveik siurprizas, lašiniai tirpo burnoje - jėga. Tai va. Pradėjom judėti ledynu aukštyn. Plyšių užteko, bet ir visus juos mes gana sumaniai apėjom arba peršokom. Kaip norėjosi kuo greičiau užkapoti į perėją. Manau visi jautėsi pavargę. Priėjus ledo sieną vaizdelis buvo tvarkingas - na 3-4 virvės. Greičiausiai 3. Temo. Viena virvė, antra virvė, galų gale trečia ir lieka koks 30m. Visai nesudėtinga - katės ir ledkirtis - ledkirtis - viens du, ledkirtis - viens du ir kulverstis žemyn. Dieve mano, kaip įsmeigti ledkirtį?? Nusibodo, noriu sustoti. Pagaliau guliu, viską jaučiu, tik kvėpuoti be galo sunku. Žvaigždės. Jų buvo begalo daug ir tokios ryškios. Šalta. Skauda, labiausiai šikną. Visa kita nebesvarbu. Man svarbiausia kvėpuoti. Šalta ir sunki buvo naktis. Jaučiuosi pakenciamai, išskyrus porą smulkmenų, kad negaliu judėti. Galbūt todėl Rūta dabar rašo, o aš diktuoju. Svajoju apie vasarą ir, kad neskaudėtų šiknos. Fuck šikną.

VIII.04

IEVA. Apsirijom makaronų ir chalvos. Blogai. Atsiklijavo batukų padas taigi meistrelis Marius susuko pirmuosius varžtus. Išėjom gal kokią pirmą valandą. Karšta ir baisiai tvanku. Fuck ne prieš gerą....

Dar susipažinom su tokiu nerealiu senioku fotografu. Išvis čia žmonių daug. Pagalvojam, kad mūsų chebrytė poryt lips į Beluchą, susigėstam, kad esam tokie tinginiai, susikauptam ir žemyn palei Kučerlos upę. Ant maldos medžio užrišu žolę (bo medžiagos skiautės po ranka neturiu) už tai, kad visi sveiki ir gyvi grįžtume, ir kulniuojau jau pažįstamu takeliu. Žinau tik tiek, kad eisim ten kur Jovita su Margarita buvo užkapojusios. Tiek žinių pakanka. Taigi tą nelemtą upeliūkštį prieinam apie 17:00. Papietaujam. Velnias, ta tvankuma visai nebepakeliama pasidarė. Ir kadangi labai jau grėsmingai greitai pradėjo kauptis debesys nutarėm šiandien jau niekur

nebeiti. Lyti pradeda vos spėjus pastatyti palatkę. Ir vėl sėdim palapinėje. Kaimynės bobos sako, kad per dieną iki Akemo nueiti galima. RYTOJ. PAGALIAU IŠSIMAUDYSIM.

RŪTA. Naktis buvo klaiiki ir šalta. Nemiegojau visą naktį, kaip ir kiti. Baisiausiai buvo dėl Margaritos, kuri visą laiką dejavo. Svarbiausiai tai, kad mes nė vienas nežinojome, kas jai atsitiko. Ji skundėsi, kad jai labai sunku kvėpuoti ir skauda dubenį. Įtarėm, kad jai gali prasidėti vidinis kraujavimas, todėl stengėmės kuo mažiau ją judinti. Taigi visą naktį praleidome nežinioje, kiaurai šlapi, greitomis pastatytoje ant ledinio šlaito palapinėje, besiklausydami pro šalį riedančių akmenų dundesio ir savo dantų kalenimo. Man buvo baisiausiai neramu dėl Margaritos, kuri visą naktį dejavo, ir tik prašvitus pamačiau kaip baisiai sudaužytas jos veidas, o turbūt ir visas kūnas. Todėl ėmiau kalbinti chebrą, ką nors daryti. Buvo dar labai ankstyvas rytas ir žiauriai šaltas. Andrius su Arviu, drebėdami iš šalčio, išsikrapštė iš palapinės. Dar 15 min girdėjau kaip jie bėgioja aplink palatkę, kad sušiltų. Reikėjo būtinai ir kuo greičiau šiltų rūbų ir sausų kilimėlių bei miegmaišių, nes Margarita buvo kiaurai permirkusi dar nuo vakar, o miegmaišiai, tie kuriuos mes turėjom prie savęs - sušlapę. Skubėdami visus daiktus išmėtytus buvom palikę lauke, todėl jie buvo suledėję. Vienintelis išsigelbėjimas buvo mano ir Andriaus kuprinės, kurios kabojo ant virvių kažkur per vidurį ledinės perėjos. Pagaliau sausi miegmaišiai ir rūbai....Labai atsargiai perrengėme Margaritą ir užkamšėme miegmaišiais. Andrius ėmė ruošti bėgti žemyn pagalbos, kuri buvo būtina. Paskubomis palatkėje ant primuso išvirta košė, paskutiniai nurodymai ir Andrius, lydintas Arvio, dingo ledynuose. Rytas buvo giedras ir saulėtas. Saulė pakilusi virš perėjos sušildė orą. Margarita sušilus ėmė snūduriuoti. Grįžo Arvis ir mes virėme arbatą. Oras buvo nuostabus ir praeita naktis atrodė tarsi sapnas su raudonu saulėlydžiu ir ryškiomis didelėmis žvaigždėmis. Saulės atokaitoje gėrėme arbatą, šnekučiavomės, ant didesnių akmenų džioviname šlapius rūbus ir miegmaišius, be to kartkartėmis bėginiovome nuo nuo perėjos besivažinėjančių "akmenukų". O šiaip nervai buvo įtemti, todėl gal ir buvo prasidėjęs masinis vaidenimasis: aš girdėjau netoliese besikalbančius žmones, Arvis - barškančius karabinus, o Margarita - skraidantį malūnsparnį. Čia dar ir fobija besivažinėjantiems nuo perėjos akmenukams atsirado, nes kas minutę žvilgčiojau aukštyn. Galų gale neapsikenčiau, kai vienas akmuo nukrito visai šalia manęs, užsidėjau šalną, kurio nenusiėmiau net palatkėje. Margarita šiek tiek pamiegojusi atrodė žvalesnė ir net pareiškė, kad nori valgyti, o tai jau geras ženklas. Viriau sriubą ir stebėjau, kaip tolumoj kaupiasi juodi audros debesys. Audra prasidėjo staiga - lijo, žaibavo, griaudėjo, o galiausiai prasidėjo kruša su piršto galo didumo ledo gabaliukais. Gulėjome susirietę palatkėje po miegmaišiais ir pūkėmis, o stichija siautėjo, atrodė, kad tuoj nuneš mūsų palatkę, o griaudėjo ir žaibavo visai virš mūsų. Staiga mes visi pašokome, nes kažkas didelio ir sunkaus trinktelėjo į palapinę, Arvis išbėgo į lauką, o grįžęs pranešė, kad tai akmuo, tik gerai, kad jam kelią pastojo Andriaus maišas, nes būtų suplėšęs palatkę. Audra kiek aprimo ir aš išsiunčiau Arvį, kad apdėliotų palapinę kuprinėmis ir maišais ir ėmiau ruošti nakčiai. Daviau Margaritai vaistų nuo skausmo, nes jai sušilus pasijautė visi sumušimai, aprenčiau ją šiltai ir apkamšiau. Išsėmiau balą iš palatkės. Jau temo. Arvis užkaitė primusą ir išsivirėm avižų košės su spanguolių uogiene. Buvo skanu. Kai tik atsigulėme, vėl prasidėjo smarki audra. Vėjas tiesiog nešiojo palapinę, kruša daužėsi į tentą. Bet aš buvau labai pavargusi po vakarykštės nemiego nakties, todėl greitai užmigau, nekreipdama į visą tai per daug dėmesio, tik ledinis šaltis iš apačios smelkėsi į kūną. Šį kartą jau ir aš sapnavau maisto parduotuvę ir šiaip visokias nesąmones. Nežinau kelinta buvo valanda, bet mes visi pabudome nuo stipraus smūgio į palatkę. Kažkas sunkaus užlėkė tiesiai man ant galvos, gerai, kad buvau su šalnu ir dar kažkaip instinktyviai spėjau prisidengti rankomis. Palapinė tiesiog užgriuvo ant mūsų visiškai prarasdama savo formą. Iš pradžių pamaniau, kad tai lavina, bet Arvis šiaip ne taip tamsoje susiradęs ciklopa ir išėjimą pasakė, kad vėl ant mūsų užriedėjo akmuo ir kalnas sniego. Beje, liūdno naujienos - palapinės tentas smarkiai suplėšytas. Todėl teko traukti plėvelę ir uždengti palapinę, kad nors kiek apsaugotų nuo vėjo iš krušos. Tai gi likusią nakties dalį vėl beveik nemiegojau, be to pasijutau gulinti šaltoje baloje. Taigi pasikišai po užpakaliu šalną ir drebėdama nuo šalčio prisiminiau saulėtą ir linksmą kelionės dienas, nakvynes prie ežeriukų, saulę. Beluchą, beveik jau ir pamiršau, pamiršau, kad mes ten ėjome. Dieną man Arvis sakė, kad jam užkopimas į Beluchą visą laiką atrodė nerealus, o Margarita taip pat sakė, kad sugadino visą Andriaus penkiukę ir kopimą į Beluchą. Matyt ėjome dar nepakankamai pasiruošę, o be to ir pati gamta mums tiesiog trukdo. Kažin kur dabar Andrius??, ar suspėjo nukeliauti iki Tingūro?

Juk oras toks blogas. Margaritai labai reikia pagalbos, nes mes nežinome, net kas jai iš tikrųjų yra. Ji juda jau truputėlį daugiau ir juokaudama sako, kad po kelių dienų išvis jau galės vaikščioti, bet ji tik juokauja.

VIII.05

IEVA. Rusės išėjo 9:00. Lyja. Šitam miške nėra malkų - todėl košę verdam ant primuso. Norim arbatos, bet jos nebus. Mariui ryžtas eiti pabunda 12:00, ir 12:20 mes jau keliaujam per lietų. Blogai. Bet pagalvoji, kad draugai ant ledo ir sniego šlampa susikaupi ir eini - svarbu, kad ne per šlapius akmenis. Pamatėm, kaip upė prasigrauzė sau vagą per uolą - gražu baisiai. Visą dieną ejom palei tą uolos skardį. Gaila niekas nefotkino - čia daug gražiau nei kai kurios perėjos. Užkopiam į viršų ir stojam. Iš apačios paskutinė perėja atrodo gana aukštai. Vėl nėra malkų - nėra arbatos. Pagalvoji, jog tu bent ne ant ledo ir eini miegoti į šlapią miegmaišį. Marius benzinu apsilaistė savo miegmaišį, atsikelsim apsiuostę....Never rytoj būsim prie Akemo.

RŪTA. Ankstyvas rytas. Audra nesiliauja. Smarkus vėjas drasko palapinę. Pro vidinį palapinės sluoksnį šviečiasi vakarykštės nakties skylės. Nuotaikos labai jau liūdnos. Ir taip aišku, kad tokiu oru malūnsparnis neatskris. Margarita labiausiai nusiminusi sako, kad dar vienos tokios nakties ant ledo ir vėjyje nebeiškęs. Iš jos veido matosi kokius skausmus ji kenčia. Šiandien dar pasakė, kad jai turbūt kažkas negerai su širdim. Nes pradeda labai skaudėti, kai pabando atsigulti ant šono. Kuo jai padėti tikrai nežinau. Iš nevilties tvarkome visas skaniausias maisto atsargas - riešutus, uogienę, džiovintus vaisius. Jau beveik pirma valanda dienos. Margarita su Arviu snūduriuoja. Oro sąlygos lauke šlykščios - lietus, smarkus vėjas, kartais nugriaudi perkūnija. Tiesą pasakius net nebuvau iškišus nosies į lauką. Palapinėje viskas drėgsta. Baisiausiai liūdna. Va aš sėdžiu ant šalmo ir rašau dienoraštį. Dabar net malūnsparnio laukimas atrodo visai beprasmiškas dalykas. Atrodo, kad visą likusį gyvenimą taip ir sėdėsime palapinėje ant ledo, besiklausydami lietaus barbenimo.

RŪTA. Ta pati diena. Lietus vis nesiliauja. Palatkėje viskas jau beveik šlapias. Snūduriuojam dabar jau visi trys susirangę po šlapiais miegmaišiais. Šalimais ridinėjasi akmenys. Reikėtų ir pietus virti, bet nesinori išvis nieko daryti. Staiga pasigirsta žingsniai ir atitraukinėjamo palapinės užtrauktuko garsas. Andriaus balsas..VALIO!!!!!! Jis grįžo...Visas kiaurai šlapias ir drebantįs. Pagalba jau pakelyje, tačiau malūnsparnio šiandien dar nebus, nes baisiai prastas oras - už keleto metrų jau nieko nebesimato. Svarbiausia, kad Andrius grįžo, visų akyse blyksteli šiokie tokie žiburėliai. Andrius dar bando kažką pasakoti apie savo kelionę per lietų, sutiktus turistus, matytas meškas, gelbėtojus, bet matosi koks jis pavargęs. Margarita jau irgi šypsosi. Arvis skuba kaisti primusą. Tuoj ateina ir du gelbėtojai. Jie irgi kiaurai šlapi ir kalena dantimis. Traukiam degtinę, tačiau net ir ji nešildo. Gelbėtojai gana linksmi vyrukai. Vienas iš jų DIADIA VOLODIA, kitas - vardo nebeprisimenu. Šis tuoj ima klausinėti ir apžiūrinėti Margaritą. Visi lengviau atsikvepiam - atrodo nieko labai jau rimto. Diagnozė - inkstų sutrenkimas, apatinės stuburo dalies sutrenkimas, pėdos sutrenkimas, šokas - viskas perduodama per raciją. Gelbėtojai stebisi, kad ji palyginus labai lengvai atsipirko, nulėkusi nuo ledinės sienos. Visi lengviau atsikvepiam. Tačiau gelbėtojams neramu, kad mūsų palapinė stovi labai jau nesaugioje vietoje - ant akmenų važinėjimo trasos, jie liepia būtinai ją kaip nors perkelti žemiau, nes drėgnas oras sukelia dažnas akmenų ir sniego griūtis. Margaritai matuojamas spaudimas, daužoma per nugarą, plaunamos žaizdos ir galų gale suleidžiami nuskausminantys į užpakalį. Išgeriama arbata, suvalgomas širšių medus, dar šiek tiek pakalbama su gelbėtojais apie jų darbą ir jie išeina į savo stovyklą. Rytojaus dienai planas toks - Margarita pabandys pati vaikščioti, Arvis, Andrius ir gelbėtojai darys malūnsparniui nusileidimo aikštelę, na, o aš virsiu visiems valgyti. Bet kokiu atveju turėsime laukti gero oro, kad galėtų atskristi malūnsparnis, kuris mus visus nuskraidins į bazę prie Akemo ežero. Kaip sakant: "Saulele, motonėle, užtekėk, užtekėk.." Per tą laiką šalia mūsų palapinės bumbteli keli dideli akmenys. Būtinai reikia nešdintis iš čia. Oras lauke super bjaurus - bet nieko nepadarysi, deduosi šlapias kojines, išpilu iš batų vandenį ir neriū tiesiai į šikną. Vaizdas aplink palatkę gerokai pasikeitęs - per naktį aplink pridėjo nemažai naujų "rieduliukų", kai kurie didumo sulyg kupriaku. Noras dingti iš čia kuo greičiau dar labiau sustiprėja. Arvis ~25m žemiau sutrypia aikštelę palatkei. Margarita lieka viduje, o mes trise tempiam palatkę žemyn. Rankos ir kojos šąla, kruša su vėju kala per veidą. Nauja vieta patikimesnė neatrodo - čia dar daugiau akmenų, bet ją mums išrinko gelbėtojai.

Greitai greitutėliai susitvarkome. Beveik visi daiktai kiaurai šlapi, visi degtukai irgi. Džioviname prie savęs degtukus. Andrius nulūžta. Vakarienei virsiu grikių košę ir bandysiu šiaip taip pratempti dar vieną naktį ant ledo. Kad tik rytoj būtų pakenčiamas oras. Tačiau lietus ir kruša vis nesiliauja...

VII.06

ARVIS..Virtuvėlė . Nežinau nei kelintadienis , nei kelintas mėnesiadienis.

Žinau tik tiek , kad šiandien šiknadienis .Ir vėl bendrauju su Jo Didenybe primusu . Tas bendravimas prasidėjo tada , kai Andrius išėjo laimės ieškoti (pagalbos) . Likau vienintelis , kuris moka apsieit su primusu . Taigi taip aš ir tapau virtuvės šeimininku . Anokia čia virtuvė , tai tik mažas kamputis palapinėje , kur sukauptos maisto atsargos ir stovi Jo Didenybė primusas .Tai greičiau jaunojo anarchisto virtuvėlė . Na šiuo atveju gal jaunojo turisto-anarchisto virtuvėlė . Taigi apie ją . Po poros virimų išsiaiškinau , kad primusą geriau kurti pagal visas taisykles ir ant tabletyčių , nes verdant ant benzo , jis labai daug pastarojo suvartoja . Taigi . Greitai išmokau susišnekėti su Jo Didenybe ir didesnių problemų lygtai neiškilo. Dar šitoj virtuvėlėj , kaip ir priklauso tikrai virtuvei , yra maisto atsargų .Tik vietoj stalčių ir spintelių , čia pilna maišelių su druska , su duona , maišelių su kruopom ir maišelių su bla , bla , bla....Tai aš šitam viskam ir vadovauju . Keistoka jaustis šef-povaru . Niekada nemaniau , kad moku gaminti valgyti (išskyrus bulvių ir kiaušininės kepimąsi) , po teisybei ir dabar dar nemanau , nes turiu vyr. padėjėją , med. seselę , menininkę Rūtą . Tai taip mes anarchistiškai toj virtuvėlėj ir gyvenam . Aš kūrenu primusą , Rūta sako kiek , ko ir kodėl dėti, ir kam viso to reikia . Kartais aš ir pats pavadovauju , nes žinau ko ir kiek yra likę . Esminis bruožas skiriantis mūsų virtuvėlę nuo šiaip turistinių ar paprastų virtuvių yra benzinas . Mūsiškėj turistinėj-anarchistinėj virtuvėlėj viskas (ar bent dauguma produktų) yra prisisotinę benzino . Sausainiai - benzinas , manai- benzinas , bla , bla , bla - benzinas . Kai baigsis sausos tabletytės , už kurą imsime tuos produktus . Mano virėjo karjeros pradžioj buvo iškilęs toks klausimas , kas anksčiau pasibaigs , ar benzinas , ar degtukai . Dabar ši problema išsprendė ir iškilo klausimas ties tabletytėm.....Nors pakaitalą joms lyg ir turim . (Jei pats tų produktų iki tol nesuvalgysiu) . Virtuvėlėje nėra pavyzdingos tvarkos(nors šokia tokia egzistuoja) , už tai ji ir anarchistinė . Prie sausainių guli kojinės , prie saldainių-konservai su šiukšlėm . Nu ir taip toliau Jo Didenybė primusas nėra tik priemonė maistui ruošti . Jis mums suteikia ir šilumą , ir namų jaukumą . Jį užkūrus pasidaro šilčiau , mūsų veiduose atsiranda šokia tokia šypsenėlė , šalta ir drėgna virsta į šiltą ir drėgną , nors oro ima ir trūkti , tačiau vis tiek yra maloniau , kai aplink šilta . Dar primusas dirba ir džiovintuvu - išdžiovina vieną kitą kojinę , miegmaišio kampą . Nėra taip jau blogai gyventi šiknoj , kai palapinės kampe yra virtuvėlė , jaunojo turisto - anarchisto virtuvėlė .

Diktavo ARVIS Stenografavo RŪTA

RŪTA..Taigi Arvydas skėlė pagyros žodį primusui , na o aš šiaip papasakosiu kokių mes nuotykių apturėjome tą dieną . Atsikėlėm ryte , o lauke vėjai užauja , sninga , bet šikna jau lyg lyg ir daugiau vaizdo atvėrusi mūsų žvilgsniams . Verdame mes košę , gi žiū per pusnis gelbėtojai pareina . Sako: pogoda krasnaja , vertuška priletiot .Mes tuoj puolam viską pakuotis - bele kaip ir bele kur- ir žemyn nuo ledyno .Margaritą gelbėtojai su viena palatke žemyn vežė- kaip kokiam soste . Iki malūnsparnio dar 2 valandos ir mes vėl palatkėj ant ledo .

Geriam arbatą , saldainius valgom , o galvoje viena mintis - GREIČIAU NUO ŠITO LEDO . Pagaliau ir malūnsparnis , ir turbūt nesupyksit , jei pasakysiu , kad jis mums lyg koks dievas iš dangaus nusileido . Taip jau jo mums reikėjo.

MT didžiausią vėją sukėlė - vos kuprinių į kitą ledyno kraštą nenunešė , ledukus mums į veidą pažėrė . Net nepastebėjau , kaip atsidūriau malūnsparnio viduje , o mes jau skrendam . Gražumas neišpasakytas . Skrendam mes virš kalnų ir klonių - ledynai , akmenys , uolos , miškai, ežerėliai , visokių spalvų - mėlyni , žali , pilki. Debesys kai kurie žemiau .

Pusnynuos turistai miega

Jų kuprinės po ledu

Brenda žopa per Altajų

Nepalikdama vilčių .

Baltos eilės

.....

kalnų nusileidę. Štai ir BELUCHA. Vos amo nepraradau - VAU ! Ledinė Akemo siena ir baltos viršūnės. Didinga, kaip reta, net nesitiki, kad mes ten užlipti turėjom. Beskrisdami pakeliui dar kitus gelbėtojus įsimetam - ir į Akemą. Mes su Arviu kūlversčia išvirstam iš MT, o Margarita su Andriumi skrenda toliau į GORNO ALTAISK' į ligoninę. Gulim mes su Arviu ant žolytės, saulė šviečia, gulim ir netikim, kad jau nebe ant ledo. Daiktų aplink milijonas - ne tik mūsų, bet ir Andriaus ir Margaritos. Per skubėjimą nerealiai viską sumaišėm. Kraunamės daiktus, presuojam - eisim į PALATOČNYJ GORODOK laukti chebros. Belucha kitam ežero krante didingai dunkso. Tik girdžiu kažkas šaukia, pakeliu galvą, o gi mūsų chebrytė beateinanti. Kaip gera vėl būti kartu. Pasipasakojam vienas kitam, kas kaip ir kada nutiko. Skubam statytis palatkę. Šventinę vakarienę pasidarėm ir sėdim atsileidę - dabar jau viskas gerai.

IEVA: Visiška šikna. Sėdim vietoje. Atsikeliam 8:30, košę pavalgom 11:30. Vis tiek šikna. Vėl nebus arbatos. Mergiotės supyksta baisiausiai, stveria į savo rankas kirvį ir arbatą išsiverda pačios. Išėjom 13:30 Pirmi sutikti turistai sakė, kad iki apačios 4 val. kelio. Labai su atsarga apsidžiaugiam, gal visgi šiandien pasieksim nepasiekiamąjį Akemą. Pietaujame ant perėjos, ramiai sau žiūrėdami į žemai žaliuojantį Akemo ežerą. Baisiausiai širstam, kad per debesis nematom Beluchos..(tiesą pasakius neturėjom net žalio supratimo kur jos reikėtų ieškoti, gal taip nebūtume širdę). Ilsimės 16:30, šiandien tikrai būsim apačioje, gerai. Staiga tas 'gerai' baigiasi. Bo apačioje pradeda maltis malūnsparnis. Iš pradžių sekam jį akimis, paskaičiuojame dienas, įvertinam kryptį, kur nuskrido tas "mirties paukštis" ir baisiausiai sunerimstam. Velnias, kaip susijaudinome, nuo kalno bėgom kojų netaupydami. Ant perėjos buvo baisiausiai šalta, bet mikliai pasidaro karšta nuo bėgimo (o gal nuo nervų). Visiškai išsigiedrija. Beskubėdami suvokiam, kad tas kalnas velniškai aukštas. Ir per tas 2,5 val. kol galų gale nusikrapštom šiek tiek nurimstam, gal visgi ne jie...! puolam į pirmą trobesį ir užkamuojame klausimais apie malūnsparnį. Išgirstam, kad jie čia dažnai skraido ir ne visada gelbėti. Dar labiau aprimstam. Sutinkam visus buvusius kaimynus ir dar kokį 100 žmonių. Velkamės į stovyklavietę, jėgų visai mažai. Bet eiti reikia, bent jau iki gelbėtojų, kad nuramintų...fuck, kaip žudo nežinia.....

Tolumoje išnyra gelbėtojų cilindriukai....Prisimenam kaip ryte pokštavom, kad draugus rasim jau subėgiojusius į Beluchą ir mūsų belaukiančius. Sakėm bus baikė - ateinam prie Akemo, o jie sėdi sau ir Baltarusišką šūdą tvarko...Didžiausiai mūsų nuostabai tikrai matom Arvis su Rūta. Galvojam - GERAS. Tiksliai jau sėdi ir laukia, paskui pagalvojam - MALŪNSPARNIS, BLET ŠŪDAS.....tiek įsišnekėjom sau, kad jiems nieko nenutiko, net pamiršom.

Tą vakarą šnekėjo jie.....ta proga apsivalgėm. ARBATOS BUVO.....

VIII.07

RŪTA: ZDRAVSTVUI , ŽOPA, NOVY GOD (DEN [diena- red.]!!) Kaip sakant kraštutinių kelionė. Praveri ryte palatkę ir VYCHODA NETU - palatkę per naktį užsnigo beveik iki viršaus. Savo akimis netikim. Iš pradžių iš palapinės nelendam, bet paskui reikalas smarkiai prispyrė - kasamės praėjimą laukan. Tik kalneliai, kurie dar vakar buvo žali, šiandien balti, balti. Sniego virš kelių. Sakau sau garsiai - ŠIANDIEN RUGPJŪČIO SEPTINTA DIENA - ir juokinga darosi. Manau įdomi kelionė laukia mūsų į Tingūrą.

ARVYDAS: Aš ir vėl turiu "virtuvėlę" ☺. O šiaip , ką aš galiu pasakyti: NU NACHUJ, JOBANY TU V POT!! (čia galima cenzūruoti). Tas sniegas jau užveikė!! Galvojau nulipsim iki Akemo, bus žolytė, gėlytės, o čia!! BLIAT!! IR VĒL SNIEGAS! AAAAA!!! NELAIKO NERVAS VSIO.

P.S. šiknos tampa mūsų kasdienybė, o saulė - retenybė.

IEVA: KIEK GALIMA VALGYTI ??????

JOVITA: Tai va. Varėm mes su leva per kalnus ir klonius ir kūrėm planus: atvarom prie Akemo pagaliau išsiprausiam, rūbus išsiskalbiam, miegmaišius išsidžiovinam. O po to sausos ir laimingos traukiam link Tingūro. Aha, kad tik taip ir nebūtų. Kadangi VIII.06 vakare buvom pavargę ir šiaip vėsoka, tai prausimąsi atidėjom - RYTOJ. Nenujautėm vakare, kad tas rytoj bus NEVER. O gaila...

Taigi vakare kaip visada pusę daiktų lauke, o mes laimingi miegam. Ryte pažadina keistas garsas. Barbenimas į palatkę. Bet ne, ne lietus..Be to palatkėj pritemę, sienos keistai įgriuę. Blaivus protas sumeta : sniegas!! Išlendam - akurat! Ruskeliai laimingi bėgioja, mėtosi sniegu, stato senį - besmegenį, o vakare dar tinklinį kalė. Bet dauguma jau daiktus susimetę traukia link Tingūro. Mes visą dieną sėdim palatkėj - visi džiovinimo-prausimosi planai žlugo. Kai ateina

valgymo metas, prisimenu, kad puodelį su šaukštu prie laužo palikau. Vyksta kasinėjimo darbai. Puodelis atrandamas, šaukštas ne. Kažkur po sniego sluoksniu miega ledkirčiai. Tex ieškoti. Link pietų ant šonų jau jaučiasi pragulos, tai lendam lauk. Reikia atsikasti palatkę, nes jei pradės tirpti, plauksim iki Akemo.

IEVA: Lendam vėl į palapinę. Išsiverdam dvi košes (vieną pietums, o kitą šiaip tarp kitko saldžią) ir tęsiame vietinės reikšmės kūrybinės grupės poezijos ir dainų vakarą.....

VIII.08

ARVIS: Na pagaliau baigėsi visokios dnievkės (šiknadieniai) ir pagaliau laikas judėti . Žinoma , kai reikia eiti , tai ir oras geras . Dangus seniai nebuvo toks giedras . Nematyti nė vieno debesėlio , na tik kažkur žemai kabo toks keistas , mažas į papūgą panašus . Žodžiu čiuvelis atsiliko nuo chebros . Saulės daug , sniego irgi , tad akina. Labai gerai matyti Belucha ir Akemo siena . Pastaroji atrodo ypač efektingai . Taip ir norisi sulaipioti į ją .(kaip sužinojau , tai tik alpinistinė 4B) . Eilinį kartą pavalgom lietuviškus pusryčius (šie buvo net su desertu užsilikusių nuo vakar) , keliese pasiryžtam nusiprausti . Vos neperbridau Akemo , gylio buvo truputį virš kelių . Žodžiu apsiuoopę ir apsitvarkę ten visa kita išeinam (13 h) . Kelias pošlas , nes tirpsta sniegas . Žodžiu pojūtis , kad brendi per tvarto mėšlą niekur nedingsta , ir taip visą dieną . Na tiek ten ta diena ir tęsėsi , kažkas iki 19 h. Nusprendėm sustot , nes ir viečikė nieko ir tyro vandens yra , ir malkų (pastarasis faktorius turi mažiausią reikšmę) . Kirbėjo galvoj mintis apie prausimąsi , bet kažkaip labai jau šalta buvo . Ieva, nusprendusi truputį apsiskalbti , po to ilgokai atšilinėjo rankas . Kūrėm laužą. Čia mes su Marium parodėm ką mokam : nemokam jo kurti . Gėda mums , bet ale ką darysi . Na vanduo šiaip ne taip užvirė ir visi gavom košės: manai su be nieko (net be druskos) ir su slyvų uogiene (rūgščia). Na , žodžiu , kamštis skrandžiui , kad daug nešnekėtų . Trūkom miegoti , kažkokie pavargę visi buvom. Tiesa , dar apturėjom progą stebėti gražų vaizdelį : iš mūsų vietos labai gražiai matėsi Belucha ir ši dar buvo nudažyta besileidžiančios saulės.....

Saulė	šviečia
Šūdai	teška
Sunku	tempt
Man savo naštą .	

RŪTOS eilės

VIII.09

JOVITA: Taigi . Ryte vos atsikeliam, nes po dnievkės paėjus diena, savijauta gana sunki. Pasak vietinių nuo Akemo iki Tingūro 1.5 dienos kelio, o mes išėjom prieš tris, tai nér kur skubėt . Išsikrapštom tik pirmą valandą. Pasirodo, kad nelabai reikia vietiniais tikėti, nes varom, varom, o perėjos, kaip nér, taip nér. Einam tipo turim leistis žemyn, bet viskas atvirksčiai. Kelias vis į kalną ir toks mėšlinas, mėšlinas... Iš pradžių dar visi bandom laviruoti tarp purvo, tipo saugom, kad neišsipurvintų kojines, nesušlaptų batai. Bet po poros valandų tokio ėjimo viskas dzin. Brendam per mėšlą kiaurai, nors jis ir iki kelių. Ir visų sutiktų žmonių klausinėjam: ar dar toli ? Bet visi sako skirtingai. Tai diena, tai 5, tai 6 h. Na kas belieka ? Eiti. Galiausiai vienas senukas priėjęs klausia : ką studijuojate ? Filosofiją , etnologiją ? Ne ? Tai ko čia einat ? Ką ir bepridursi

IEVA: Visą žygį prasitampiau kuprinėje degtinės butelį - tikriausiai vienintelį likusį stiklinį.....Velnias sunkenybė neišpasakyta...ir visai netyčia šiandien kaip tai stuktelėjau į akmenį kaip tik tuo kuprės kampu.....o aš jį taip tampiau visą laiką.....dabar visi daiktai degtinėle paduoda. Na bet kuprė bent kiek palengvėjo..

VII.10

JOVITA: Na lygtai paskutinė žygio diena. Rytas baisus. Lyja, šalta ir kt. Lyg kalnai norėtų parodyt, kad ne visada čia šviečia saulė. Mums reikia skubėti, nes iki Tingūro dar apie 8 h.

Tai ir bėgam. Išsikrapštomė per 3 h. O mėšlas vėl iki ausų , o dar paliję, tai ir eini kaip per čiuożyklą . Eiti sunku, nes žinom, kad priešais perėja, taigi reiks kapoti į viršų . Bet kai užkapojam, ir nuo kalno pasimato Tingūras, tai užvaldo keistas jausmas. Kupriakas atrodo lengvas, lengvas, net kojų neskauda. Lipant nuo kalno (iš pradžių šokuojant iš laimės) sutinkam daug žmonių, kopiančių į viršų. Oi nežino chebra kas jų laukia Eina dar visi švarūs,

kvepiantys ir pilni jėgų. Mes jiems tikriausiai atrodome kaip iš Kariotiškių. Bet ką norėt....Mes jau čia 19 dienų trinamės.

Vidury kalno sumetam, kad visgi einam lėtai. Ir kol taip nueisim, tai uždarys parduotuvę. O manų valgyti tikrai nesinori. Taigi mes su Rūta pasiimam pinigų ir bėgam greičiau. Vėl sutinkam žmonių ir vėl klausimas : ar toli ? Vieni sako kad 3 h. Deja šį kartą mes greitesnės. Atbėgam per 1 h. Matyt labai jau traukė žemyn. Įbėgam Tingūre į parduotuvę, o ten tiek prekių Prisiperkam ir laimingos sėdim ant suoliuko. Jėgų apie nulį. Ir dar žiūrim tolumoje kažkas raudonuoja. O gi mūsų gruzino autobusiukas.... Visai gerai. Vakarienę užsisakom valgykloje. Dar gruzinas siūlo tipo verdam kartu kokią košę. Ne dėkui. Gal ne šį kartą. Dantys jau atšipo nuo košės. Valgykloje sako, kad vakarienės gausim ALADI. Niekas nežino ką tai reiškia, bet jau vienodai. Tik išsiaiškinam, kad tai ne kruopos ir ne lašiniai. Ramu. Bet kas tik ne tai.

Po vakarienės :

Taigi tie ruseliai juokus mėgsta. Su tokia vakariene lietuvius tik sunervino. Taip sakant skrandį tik paerzino, kol mes neiškentę prisiperkom duonos, uogienės ir nuėjom valgyti savo vafliukų

VIII.11

JOVITA: Na štai. Išaušta rytas ir mes paskutinį kartą susirenkam palapinę, susipakuojam šmutkes ir traukiam į gruzino autobusiuką. Namu norisi, tai ir autobusiukas atrodo mielas. Atia Altajau, atia Belucha, gaila, bet mes jau išvažiuojam. Gal grįšim..?

IEVA: Valgykloje pusryčiams pasiūlo manų košę, tai mes geriau nusprendžiam badu numirti..

JOVITA: Gruzinas tuo tarpu prirenka dar chebros: 5 ruskelius ir vieną tingurietį. Įsišnekam su tinguriečiu, tas prasitaria, kad yra nudėjęs žmogų, 8m sėdėjęs kalėjime, dabar sūnus sėdi. Bet šiaip žmogiukas labai svetingas. Kai pradėjo mus vaišinti - tai uogienė, tai sviestukas. Mus užplovė badas, tai valgėm viską. Po to vyrukas atliko keletą folklorinių dainų. Žodžiu pasivažinėjimas su maitinimu ir kultūrine programa. Bet gana greitai autobusiukas užkrato. Miegoti neįmanoma, valgyti nebėra ką, ir nebeišgalvojam, ką veikti. Likus keletui kilų iki Gorno-Altajsko gruzinas sustoja prie upės nusiplauti savo tačkos. Arvis jam padeda. Kiti tik spokso. Ir tada jau blizgančiu autobusu varom į Gorno-Altajsko ligoninę. Nubėga Arvis su Rūta, klausia dėl litovcų, o seselės atšauka: "A, lankymo valandos jau baigėsi" Betgi mes negalim laukti iki ryto. Tai paslapčia Rūta įlenda į ligoninę. Laimėi Margaritą jau paleidžia. Taigi ją transportuojam į savo autobusą, įsimetam Andrių ir varom į Barnaulą. Visiems susirinkus jau visai linksma. Tik Margaritai matosi ne itin patogiu gipsiniam patale miegot..O Andrius, buožė, jau atsivalgęs, nervyja mūsų manų košės užmūčintus skrandžius. Taigi apie 2h mus išmeta Barnaulos stoty. Iki traukinio visa para. Žiauriai norisi miegoti. Tai prisiplakam prie vietinių bomžų ir gulam stoty ant grindų. Su savo išvaizda ir kvapu ten mes saviškai. Ryte pažadina badas. Pradedam nuo beliašų. O Barnaulos stotis turi tokią savybę: ji kaip musėm apsėsta beliašų kepimo aparatais. Tai visą dieną ir sukrom ratas nuo vieno aparato iki kito. Na tiesa dar retkarčiais įsimesdavom į skrandį po ledų porciją. Vakare pasidaro jau visai blogai. Niekas negali nei susilenkti, nei pajudėti nuo maisto. Na bet pabaigai vis tiek suvalgom po 2 beliašus....ir dar po vieną, kad kelias nedulkėtų ir sulipam į traukinį. Beje Andrius panagrinėjęs vizą atranda juodu ant balto "DO 16-TOGO", taigi 16d. turim jau būti Lietuvoje. Neišeis po Maskvą pabėgioti. Skambinam Kostiai: "Gal gali atvežti daiktus į stotį ?" Žinoma Kostia gali. Geras tas Kostia. Mes vėl atvykstam 5:00 Taigi jam vėl nusimato nakvynė stotyje.